

at Lærerinder, som ansættes ved Forskoleseminariet, skulle kunne medtage indtil 8 Aars Anciennet, enten de saa komme fra private Forskoleseminarier eller fra Lærerstillinge i Folkeskolen. Dog vil jeg føje til, at med Hensyn til Pension vilde de, naar de komme fra Folkeskolen, have Lov til at tage den Anciennet med, som de sidde inde med.

Der er saa et Par Ændringsforslag til, som ere omtalte i Betænkningens sidste Stykke, hvorefter man foreslaar at stryge de Betegnelser, der staa i Parentes, i § 1 „(Forstanderinden)“, i § 2 „(Læreren)“ og i § 3 „(Lærer)“. Det er et Udtryk for den Tanke, som ogsaa blev fremsat her ved Sagens første Behandling, at man fandt det rettest, ligesom Forholdet har været hidtil, at Seminariet blev ledet af en Mand, en Forstander, ikke en Forstanderinde, men med kvindelige Lærerkrafter ved Siden. Det er den Ordning, der har været siden 1892, siden Seminariet oprettedes, og den mener man i Virkeligheden er den mest naturlige. I Lov af 1892 er der gennem de Betegnelser, der ere satte i Parentes, antydning, at et Seminarium godt kunde ledes af en Forstanderinde, og at der ogsaa kunde ansættes mandlige Lærerkrafter. Jeg vil sige, at skulde Forholdet ordne sig saaledes, at der blev en Kvinde ansat som Forstanderinde, vilde det være naturligt, at der i hvert Fald ansattes en Mand som Lærer. Men Udvalget har ønsket at udtrykke som sin Opfattelse, at det skal være som hidtil, at man kun nødig og i ganske enkelte Tilfælde ansætter en Forstanderinde ved Skolen. Derfor har Udvalget foreslaaet, at de Betegnelser, jeg nævnede før, skulde udgaa af Forslaget.

Men det kan jo nok være, at det vil medføre en praktisk Vanskelighed. Det kunde jo tænkes, at en kommende eller ogsaa den nuværende Kultusminister i Tilfælde af Embedsledighed vilde finde en Kvinde, som paa Grund af sin tidligere Virksomhed paa dette Omraade ikke var til at komme udenom, hvis hun søgte Pladsen. Det kunde maaske tænkes, og dersom det indtraadte, kunde der jo være Tvivl om, hvordan hun skulde lønnes, og hvordan den Lærer, der sandsynligvis ved første Lejlighed vilde blive ansat i Stedet for en Lærerinde, skulde lønnes: efter denne Lønningslovs Bestemmelser eller efter Bestemmelserne i den oprindelige Lov. Jeg er ikke ganske klar over dette Forhold. Skulde det imidlertid være saadan, at den Lærer, man vilde ansætte,

skulde lønnes efter den gamle Lovs Bestemmelser, og ligeledes at Forstanderinden skulde lønnes efter den gamle Lovs Bestemmelser, altsaa med indtil 4,100 Kr., den samme Løn som Forstanderen med Fradrag af 100 Kr., vilde det være et uheldigt Resultat. Men det er en Side af Sagen, som jeg kan tænke mig, at Kultusministeren vil udtale sig om. Ere vi enige om Tanken i dens Helhed, finde vi nok et Udtryk derfor i et Ændringsforslag til tredie Behandling.

Hermed skal jeg anbefale de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Parkov: Det havde været mit Ønske, at Slutlønnen for Forstanderen skulde have været noget højere, end den bliver efter det nu af Udvalget stillede Ændringsforslag. Det forekommer mig, at der havde været nogen Grund til at bøje sig for et saadant Ønske, dels fordi den Slutløn, der var foreslaaet i Lovforslaget af den nuværende Kultusminister, var nøjagtig den samme som den, der var foreslaaet i det Lovforslag, der er blevet forelagt af den tidligere Kultusminister. Der har ikke i saa Henseende været nogen Forskel paa det Punkt, de to Mænd have begge været af den Anskuelse, at den foreslaaede Slutløn var den rette. Derfor synes jeg, man maaske kunde være gaaet noget højere, det havde jeg ønsket; men da det ikke lykkedes mig i Udvalget at faa tilstrækkelig Tilslutning til et saadant Ønske, frafaldt jeg det.

Derimod er der fra Udvalgets Side taget noget Hensyn til de Tanker, jeg fremsatte ved første Behandling, om ved Beregning af Efterløn og Alderstillæg at tage noget Hensyn til den Tjeneste, de paagældende havde ydet Staten, hvad enten det var Tjeneste, de havde forrettet ved et Seminarium eller i Folkeskolen. Det er jeg taknemmelig for, det forekommer mig ganske rimeligt og berettiget, at der tages saadanne Hensyn, og da dette Ønske er imødekommet, tillader jeg mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (M. Nielsen): Loven af 30. Maj 1892 fastslaar jo, at der ved Forskoleseminariet i Vejle skal være tre Lærerkrafter, nemlig to kvindelige og en mandlig. Efter Udtrykkene i Loven maa det forstaaes saaledes, at naar en Mand er Forstander, skal der ved hans Side være to Lærere; hvis der er en Forstanderinde,